

Tusindskind

Der var engang en konge, som havde en dronning med gyldent hår, og hun var så dejlig, at hendes lige ikke fandtes i hele verden. Engang blev hun syg, og da hun mærkede, at hun skulle dø, kaldte hun på kongen og sagde: "Hvis du gifter dig igen, når jeg er død, må du love mig, at den du vælger, skal være ligeså smuk som jeg og have ligesådan et gyldent hår." Da kongen havde lovet det, lukkede hun sine øjne og døde.

Kongen sørgede dybt og tænkte ikke på at tage sig en anden kone. Men så sagde rådsherrerne: "Det går ikke an, kongen må gifte sig igen, så landet får en dronning." Der blev nu sendt bud vidt og bredt for at finde en brud, der var ligeså smuk som den afdøde dronning. Men der var ingen i hele verden, og der var slet ingen, som havde sådan et dejligt gyldent hår. Sendebudene måtte altså vende tilbage med uforrettet sag.

Kongen havde en datter, der var lige så smuk som hendes afdøde mor og også havde sådan et gyldent hår. Da hun var blevet voksen, så kongen pludselig en dag, hvor meget hun lignede sin mor, og blev straks forelsket i hende. Han sagde derfor til sine rådsherrer: "Jeg vil gifte mig med min datter, hun er min afdøde dronnings udtrykte billede, og jeg kan dog ikke finde nogen brud, som ligner hende." Rådsherrerne blev meget forfærdede og sagde: "Gud har forbudt, at en far gifter sig med sin datter. Det er en stor synd, og det vil sikkert styrte riget i ulykke." Datteren blev endnu mere forfærdet, da hun hørte det, men håbede dog at bevæge ham til at opgive sit forehavende og sagde til ham: "Før jeg opfylder eders ønske må jeg have tre kjoler, en så gylden som solen, en der blinker af sølv som månen og en, der stråler som stjernerne. Endelig vil jeg have en kappe af tusind slags pelsværk, hvert dyr i eders rige må give et stykke af sit skind dertil." Hun tænkte, det var umuligt, og mente, at hendes far imidlertid nok ville komme på andre tanker. Men kongen lod de dygtigste jomfruer i landet væve de tre kjoler, der strålede som solen og månen og stjernerne, og jægerne måtte fange alle dyrene i hele riget og tage et stykke skind af hver. Da det hele var færdigt, bredte kongen det ud for hende og sagde: "I morgen skal brylluppet stå."

Da kongedatteren så, at der ikke var noget håb, besluttede hun at flygte. Om natten, da alle sov, stod

hun op, tog tre af sine kostbarheder med sig, en guldring, en guldrok og en guldten. De tre kjoler lagde hun i en nøddeskal, tog kappen af de tusind skind over sig og sværtede ansigt og hænder sorte. Så bad hun til Gud og gik og gik hele natten, til hun kom til en stor skov. Og da hun var træt, satte hun sig i et hult træ og faldt i søvn.

Solen stod op og hun sov og sov langt hen på dagen. Den konge, som ejede skoven, var imidlertid netop på jagt derinde, og da hundene kom hen til træet løb de rundt om det og snusede. "Se dog efter, hvad for et dyr, der har gemt sig derinde," sagde kongen til sine jægere. De adlød og kom lidt efter tilbage og sagde: "Der ligger et løjlerigt dyr inde i det hule træ og sover. Det er bedækket med tusind slags skind." - "Se om I kan fange det levende og bind det så på vognen," sagde kongen. Da jægerne tog fat på pigen, for hun forskrækket op og råbte: "Jeg er et stakkels barn, som hverken har far eller mor. Må jeg følge med jer?" - "Der kan være god brug for dig i køkkenet, Tusindskind," sagde de, "kom kun med, du kan feje asken sammen." De satte hende nu op på vognen og kørte hjem til slottet. Der anviste de hende et lille rum under trappen, hvor der ikke trængte en solstråle ind, og sagde: "Der kan du bo, lille rovdyr." Derpå blev hun sendt ned i køkkenet og måtte bære vand og brænde, gøre ild på, plukke fjerkræ, feje aske sammen og alt det groveste arbejde.

Hun førte nu i lang tid en kummerlig tilværelse her, den stakkels, smukke prinsesse. Engang, da der var fest på slottet, bad hun kokken, om hun måtte få lov til at gå op og stille sig udenfor døren og kigge lidt på al herligheden. "Ja, men du må være tilbage om en halv time og feje asken op," sagde han. Hun tog nu en lampe og gik ned i sit lille rum, tog kappen af, vaskede soden af ansigt og hænder, så man så, hvor smuk hun var. Derpå lukkede hun nødden op og tog den kjole, der skinnede som solen. Så gik hun op i salen og alle veg til side for hende. Ingen kendte hende, men de tænkte allesammen, at det måtte være en prinsesse. Kongen kom hen og dansede med hende og tænkte, at han aldrig havde set så dejlig en kvinde. Da dansen var forbi, nejede hun, og da kongen vendte sig om, var hun forsvundet, og ingen vidste, hvor hun var blevet af. Der blev sendt bud efter skildvagterne, som stod

udenfor slottet, men de kunne heller ikke give nogen oplysning.

Prinsessen var imidlertid løbet ned i sit lille rum, havde i en fart taget sin kjole af, sværtet ansigt og hænder og kastet kappen om sig og var igen Tusindskind. Da hun kom ind i køkkenet og ville gå hen og feje asken sammen, sagde kokken: "Lad det bare ligge og gå hen og kog kongens suppe. Jeg skal nok have et øje med dig. Men pas på, at der ikke falder et eneste hår ned deri, for så får du aldrig mere noget at spise." Derpå gik han, og Tusindskind lavede suppen så godt hun kunne, og da hun var færdig, hentede hun sin guldring og lagde den i den terrin suppen skulle hældes i. Da dansen var forbi lod kongen maden bringe op, og han syntes aldrig, han havde smagt så dejlig en suppe. Da terrinen var tømt, så han guldringen på bunden og kunne ikke begribe, hvor den var kommet fra. Han sendte bud efter kokken, som blev meget forskrækket og sagde til Tusindskind: "Du har nok tabt et hår i suppen, du skal få dine ører varmet." Han gik nu op til kongen, som spurgte, hvem der havde kogt suppen. "Det har jeg," svarede kokken. "Det er ikke sandt," sagde kongen, "den er lavet helt anderledes end ellers og smager meget bedre." - "Ja, når jeg skal være ærlig må jeg tilstå, at Tusindskind har lavet den," svarede han, og kongen befalede, at hun skulle hentes.

Da Tusindskind kom derop spurgte kongen, hvem hun var. "Jeg er et stakkels barn, som hverken har far eller mor," svarede hun. "Hvad gør du her i slottet?" spurgte han. "Jeg bestiller ikke andet end at få støvlerne kastet i hovedet," svarede hun. "Hvorfra kommer da den ring, som lå i suppen?" - "Det ved jeg ikke," svarede hun, og kongen kunne ikke få mere ud af hende og måtte lade hende gå igen.

Nogen tid efter blev der igen fejret en fest, og Tusindskind bad kokken, om hun måtte få lov til at gå op og se på stadsen. "Ja, men du må komme tilbage om en halv time og koge den suppe, kongen holder så meget af," svarede han. Tusindskind løb i en fart ned og vaskede sig og tog den kjole, der lyste som måneskin. Hun så aldeles ud som en prinsesse, og da hun kom op i salen gik kongen hende glad i møde og dansede med hende. Da dansen var til ende, forsvandt hun så hurtigt, at han ikke kunne se, hvor hun blev af. Hun smuttede i en fart ned i sit lille kammer og gik lidt efter som Tusindskind op i køkkenet for at lave suppe. Mens kokken var ovenpå, hentede hun guldrokken og lagde den i terrinen, som suppen skulle hældes i.

Derpå blev den bragt til kongen og smagte ham ligeså godt som forrige gang, og han sendte bud efter kokken, som måtte indrømme, at Tusindskind havde lavet den. Hun kom igen derop men svarede blot, at hun ikke bestilte andet end få støvlerne kastet i hovedet, og at hun ikke vidste noget om guldrokken.

Da kongen for tredje gang fejrede en fest, gik det ligesom tidligere. Kokken sagde rigtignok: "Du er en heks, Tusindskind, og gør noget ved suppen, så den smager kongen bedre end min mad," men da hun bad så meget om det, fik hun dog lov til at gå lidt derop. Hun tog nu den tredje kjole, der strålede som stjerner, og trådte ind i salen. Kongen dansede igen med hende og syntes aldrig, hun havde været så dejlig. Mens de dansede, satte han, uden at hun mærkede det, en guldring på hendes finger, og havde befalet at dansen skulle vare rigtig længe. Da den var forbi, ville han holde hende fast, men hun rev sig løs og forsvandt i mængden. Hun skyndte sig ned i sit lille kammer, men hun var blevet så længe borte, at hun ikke fik tid til at tage kjolen af, men kun fik kastet en kappe over sig og i skyndingen fik hun sig ikke sværtet rigtigt, men den ene finger blev hvid. Derpå løb hun op i køkkenet, lavede suppen, og da kokken var borte lagde hun guldringen deri. Da kongen fandt den, lod han Tusindskind kalde, og så da den hvide finger og den ring, han havde givet hende. Han greb hendes hånd og ville holde hende fast, og da hun ville rive sig løs gik kappen lidt op, så at stjernekjolen skinnede frem. Kongen greb nu fat i kappen og rev den af, og hun stod nu der i hele sin pragt og med det gyldne hår ned over skuldrene, og da hun havde tørret soden af ansigtet var hun det skønneste, man kunne tænke sig. "Du skal være min brud," sagde kongen, "intet i verden skal skille os." Derpå blev brylluppet fejret, og de levede længe og lykkeligt sammen.

* * *